

Я чую, як тріскається його череп за мить до того, як до мене долітають бризки крові.

Я скрикую і відскакую назад на тротуар. Одна моя підбора ковзає по асфальту, і щоб не впасти, я хапаюсь рукою за стовпчик зі знаком «Не паркуватись».

Ще секунду тому цей чоловік переді мною був живий. Разом з іншими, ми стояли на пішохідному переході й чекали, коли загориться зелене світло, і раптом він, не дочекавшись, ступив на проїжджу частину — і його одразу ж збив фургон. Я сіпнула вперёд, щоб зупинити його — та лиш незграбно мазнула пальцями в повітрі, де за мить до того стояла жива людина. Я встигла заплющити очі, щоб не бачити, як його голова пірнає під колесо, однак дуже виразно почула, як вона тріснула. З таким звуком корок вилітає з пляшки шампанського.

Він зробив цей фатальний крок, буденно втикаючи у свій телефон. Думаю, він переходив цю вулицю на червоний вже сотні разів. *Людину вбила звичка.*

До мене долинають окремі зойки, але істеричних криків не чути. З фургона вискакує пасажир і припадає на коліна над тілом загиблого. Від побаченого я мимоволі задкую в бік

тротуару, а хтось навпаки біжить повз мене до місця трагедії, щоб допомогти. Мені навіть не треба дивитись на того бідолашного під колесами, я й так знаю, що він не вижив. Достатньо одного погляду на мою сорочку, яка колись була білою, а тепер густо заляпана кров'ю, щоб зрозуміти — тому чоловіку радше потрібен катафалк, аніж карета швидкої.

Я розвертаюсь, щоб відійти подалі від цієї сцени, перевести дух, але тепер таки загорілось зелене світло, і щільний натовп поніс мене через дорогу, не даючи мені пливти проти течії у річці, що зветься Мангеттен. Дехто проходить повз цю трагедію, не відриваючись від телефону. Я припиняю марні спроби опиратись людському потоку і просто чекаю, коли він вщухне. Кидаю погляд назад, на місце аварії, але дуже обережно, щоб ненароком не побачити потерпілого. Тепер вже й водій розгублено тупцяє позаду свого фургона, з великими круглими очима і телефоном у тремтячій руці. Йому допомагають троє-четверо небайдужих. А деяких перехожих так заворожила сцена раптової смерті, що вони не в силах опиратись, просто стоять і знімають усе на свої смартфони.

Якби я досі жила у Вірджинії, ця історія мала б зовсім інший вигляд. Усе навколо зупинилося б. Градус паніки зростає би зі швидкістю термоядерної реакції, всі лементували б, і за лічені хвилини сюди налетіли б репортери. Але тут, на Мангеттені, людей так часто збивають машини, що це сприймається всього лиш як побутова незручність, не більше. Для когось це додаткові затори в годину пік. Для когось — зіпсований одяг. Можливо, таке трапляється тут настільки часто, що про це навіть не згадають у новинах.

Хоч мене трохи непокоїть байдужість деяких тутешніх мешканців, але саме тому я й переїхала сюди десять років

тому. Таким, як я, краще жити в мегаполісах. У таких великих містах нікому й діла немає до мого життя. Тут є ціла купа людей з історіями, які набагато жалісніші за мої. Тут я — невидимка. Нуль без палички. На Мангеттені проживає стільки людей, що всім на мене наплювати з високого пагорба, за що я і люблю це місто.

— Ви не постраждали?

Я дивлюсь на чоловіка, який обережно торкається моєї руки і сканує очима мою сорочку. Його погляд сповнений глибокої тривоги, коли він обдивляється мене згори вниз — чи не травмована я. Судячи з його реакції, він не такий товстошкірий, як більшість нью-йоркців. Можливо, він живе тут недавно і ще не розучився співчувати людям.

— Ви не постраждали?

Незнайомець повторює запитання, але цього разу дивиться мені в очі.

— Ні, це не моя кров. Я була біля нього, коли...

Я змовкаю на півслові. Щойно на моїх очах загинув чоловік. Я стояла так близько, що його кров тепер на мені.

Я приїхала в це місто, щоб стати невидимкою, а не бездушною скотиною.

Я давно працюю над тим, щоб стати міцною, як бетон у мене під ногами. Але не скажу, що досягла якихось суттєвих успіхів. А зараз я відчуваю, як у моєму шлунку все аж вибує від емоцій.

Я прикриваю рот рукою і одразу ж відсмикую її, відчувши на губах щось липке. Ще кров. Я дивлюсь на свою сорочку. Вона вся в крові, але ця кров — не моя. Я беруся двома пальчиками за тканину і відтягую її від тіла, та вона все одно липне до шкіри в тих місцях, де бризки крові вже почали підсихати.

Здається, треба попити води. Мені паморочиться в голові, хочеться потерти собі лоба, почухати ніс, але я надто перелякана, щоб торкатись себе. Я підіймаю очі на чоловіка, який досі тримає мене за руку. Питаю його:

— На обличчі щось є?

Він стискає губи і сканує очима вулицю позаду нас. Потім жестом показує на найближчу кав'ярню.

— У них точно є вбиральня.

Він обережно кладе руку мені на спину, і притримуючи, веде до кав'ярні.

Я кидаю погляд через дорогу, на будівлю *Pantem Press*, куди я, власне, й прямувала до того, як усе це трапилось. Я була так близько. За якихось пару метрів від зустрічі, на яку мені конче необхідно потрапити.

Цікаво, а як близько був той чоловік, який щойно загинув, від *свого* місця призначення?

Незнайомиць прочиняє переді мною двері кав'ярні. Повз мене хоче прослизнути жінка, яка тримає в кожній руці по каві. Потім помічає мою сорочку і перелякано задкує подалі від мене, не обертаючись. Ми заходимо всередину, я одразу прямую до жіночого туалету, але він зачинений. Незнайомиць відчиняє переді мною двері чоловічого — і жестом запрошує йти за ним.

Двері він не замикає, одразу підходить до раковини і пускає воду. Я дивлюсь у дзеркало і з полегшенням відзначаю, що все не так погано, як я думала. На щоках декілька цяточок, які вже підсохли й потемніли. І над бровами дуга. Основний удар взяла на себе сорочка.

Незнайомиць дає мені мокрі паперові серветки, я витираю ними обличчя, він зволожує і подає мені наступну порцію. Тепер я починаю відчувати запах крові. Терпкість, якою про-

сякло повітря, переносить мене вихором спогадів у той час, коли мені було десять років. Запах крові був таким сильним, що я пам'ятаю його всі ці роки.

Я намагаюсь затримати дихання, щоб не почало нудити ще більше. Я не хочу блювати. Але дуже хочу зняти з себе цю сорочку. *Негайно.*

Я розстібаю гудзики тремтячими пальцями, знімаю сорочку і кидаю її в раковину, під кран. Хай трохи покисне у воді. Незнайомець подає мені нову порцію сервсток, і я витираю ними кров з обличчя.

Він іде до дверей, але замість того, щоб залишити мене тут саму, бо я вже стою у своєму найнепривабливішому бюстгальтері, він замикає нас ізсередини, щоб ніхто не зайшов, доки я напівгола. Це так благородно, що аж трохи лякає. Я напружено спостерігаю за його відображенням у дзеркалі.

У двері хтось стукає. Незнайомець відповідає:

— Я вже виходжу.

Мені стає трохи спокійніше від думки, що якщо раптом доведеться кричати — мене почують.

Я ретельно відмиваю кров з шиї та грудної клітини, доки не переконуюсь, що змила все. Потім роздивляюсь волосся, кручу головою в різні боки перед дзеркалом, але помічаю тільки те, як відросли непофарбовані темні корені, що контрастують з моїм карамельним волоссям.

— Ось. Одягніть.

Незнайомець розстібає останній гудзик на своїй білій накрохмаленій сорочці.

Піджак він вже зняв і повісив на ручку дверей. Потім він скидає з себе сорочку, під якою в нього біла майка. Він мускулистий і вищий за мене. Його сорочка просто проковтне

мене. Я не можу прийти в такому вбранні на свою зустріч, але в мене немає вибору. Тому вагаюсь я недовго і беру в нього сорочку.

Потім ще раз витираюсь сухими серветками, одягаю сорочку і застібаю гудзики. Вигляд у мене дурнувятий, зате принаймні то не *мій* череп розлетівся над чиею сорочкою. *Промінчик надії.*

Я виймаю з раковини свою сорочку і розумію, що її вже не врятувати. Запихаю її у смітник і, спершись на раковину, роздивляюся себе в дзеркалі. Звідти на мене дивиться пара порожніх, стомлених очей. Нажахані побаченим, вони потемніли від горіхового до дубового.

Я розтираю щоки, щоб на них з'явився хоч якийсь колір, але ефекту немає. Я бліда як смерть.

Я відвертаюсь від дзеркала і притуляюсь до стіни. Незнайомець жмакає краватку, пхає її в кишеню піджака і кидає на мене короткий оцінювальний погляд.

— Я не можу зрозуміти, ви спокійна чи це у вас шок?

Це точно не шок, але й не скажу, що я дуже спокійна.

— Я й сама не знаю. А вас іще не нудить?

— Ні. Я в нормі. На жаль, я бачив і гірше.

Я схиляю голову набік, намагаючись осмислити його загадкову відповідь. Він відводить погляд, тому я починаю витріщатись на нього ще сильніше. Мені цікаво, а те, що він бачив, — гірше за репнуту голову під колесами? Чи, може, він живе у Нью-Йорку змалечку? Або працює в лікарні. Від нього віє впевненістю, яка притаманна серйозним людям, які відповідають за інших.

— Ви лікар?

Він хитає головою.

— Я працюю з нерухомістю. Точніше — працював.